

Sanktuarium św. Rity w Głębinowie

W krajobrazie Gór Opawskich w miejscowości Głębinów, należącej historycznie do Księstwa Nyskiego, znajduje się neogotycki kościół św. Urbana, który wpisuje się w malowniczy widok Jeziora Nyskiego. W 1842 roku staraniem mieszkańców w Głębinowie zbudowana została mała kapliczka. W latach 1884-1886 wybudowano ceglany, neogotycki kościół pod wezwaniem św. Urbana. W 1923 roku parafia została wydzielona jako osobna jednostka administracji kościelnej.

Rozwój kultu św. Rity

Relikwie św. Rity. Fot. Archiwum Sanktuarium św. Rity.

Pomimo, że kościół w Głębinowie nosi wezwanie św. Urbana, to począwszy od jesieni 2014 roku nieprzerwanie rozwija się tu kult św. Rity z Cascii. Każdego 22. dnia miesiąca, o godz. 18.00, odprawiane jest nabożeństwo ku czci św. Rity, w czasie którego odczytywane są prośby składane przez wiernych. Modlitwę wieńczy Eucharystia z homilią i poświęceniem róż, którą sprawuje zaproszony kapłan. Ostatnim akcentem nabożeństwa jest gest ucałowania relikwii.

Pół roku później, w dniu 22 maja 2015 roku, podczas uroczystej Mszy świętej, biskup pomocniczy diecezji opolskiej Rudolf Pierskała, wprowadził do kościoła parafialnego relikwie Świętej. Jest to fragment tuniki, w której Święta została złożona do grobu. Parafia otrzymała relikwie dzięki uprzejmości sióstr augustianek z Cascii.

Ten znak obecności św. Rity znajduje się w srebrnym relikwiarzu, który ozdabiają wygrawerowane róże. Umieszczony jest po prawej stronie kościoła, przy bocznym ołtarzu, poświęconym Najświętszemu Sercu Jezusa.

Sześć lat później, w niedzielę Zesłania Ducha Świętego – 23 maja 2021 roku, dekretem Biskupa Opolskiego Andrzeja Czai w Głębinowie zostało ustanowione Sanktuarium św. Rity.

Jest to trzecie – po Nowym Sączu i sanktuarium św. Rity w Smolnej w archidiecezji wrocławskiej – sanktuarium tej świętej w Polsce, która uznawana jest za patronkę w sprawach trudnych i beznadziejnych, a także opiekunkę matek i osób ponizanych.

Ołtarz ze scenami z życia św. Rity w kościele św. Urbana w Głębinowie. Foto Gość.

W Polsce kult św. Rity jest bardzo żywy. Szczególnym i chyba najbardziej znanym, oprócz wymienionych sanktuariów oraz wielu innych miejsc kultu, jest klasztor sióstr augustianek w Krakowie, gdzie w kościele św. Katarzyny przechowywane są relikwie św. Rity.

Historia życia św. Rity

Rita urodziła się około roku 1380 w rodzinie ubogich górali w niewielkiej miejscowości Rocca Porena, niedaleko Cascii (Umbria – Włochy). Rita była ich jedynym dzieckiem. Według podania miała być wymodlona przez pobożnych rodziców. Na chrzcie otrzymała imię Małgorzata (Rita jest zdrobnieniem tego imienia). Mała Rita wzrastała w chrześcijańskiej atmosferze, od najwcześniejszych lat rodzice uczyli jej modlitwy i wzbudzali miłość do Boga. W miarę dorastania zaczęła więc myśleć o wstąpieniu do klasztoru. Jej rodzice zaplanowali dla niej inną przyszłość. Woleli, żeby córka wyszła za mąż i znaleźli nawet dla niej kandydata. Był nim Paolo, pewien młodzieniec z dobrego domu. Rita nie była nim jednak zachwycona, tym bardziej, że Paolo miał w okolicy opinię człowieka brutalnego. Rita poddała się jednak woli rodziców, wierząc, że widocznie taki jest dla niej Boży plan. Na życzenie rodziców wyszła za mąż. Związek ten był jednak bardzo nieudany. Rita zносиła swój los z anielską cierpliwością.

Wkrótce po ślubie Paolo pokazał swoją prawdziwą twarz. Stał się brutalny i znęcał się nad żoną i poniżał ją. Porywczy mąż był powodem wielu jej dramatów. Rita cierpliwie to jednak zносиła. Nadal nie opuszczała jej łagodność i pogoda ducha. Jej sąsiadki dobrze wiedziały o przemocy w domu Rity. Były pod takim wrażeniem jej anielskiej cierpliwości i łagodności, że nazwały ją „niewiastą bez urazy”. Rita wierzyła, że jej cierpienia doprowadzą kiedyś do nawrócenia jej męża. I tak się rzeczywiście stało. Wkrótce na świat przyszły dzieci. Rita urodziła bliźnięta. Przynajmniej na jakiś czas zapewniło to rodzinie pokój, Paolo znacznie złagodniał. Przeżyli w ten sposób razem 18 lat. Pewnego dnia, uczestnicząc w porachunkach zwaśnionych rodów, Paolo wpadł w zasadzkę i został śmiertelnie zaatakowany przez własnych przyjaciół. Kiedy wydawał ostatnie tchnienie, zdążył jeszcze przeprosić Ritę za krzywdę, którą jej wyrządził i pojednać się z Bogiem.

Rita była matką dwóch synów. Gwałtowna natura jej męża obudziła się teraz w jej synach. Bliźniacy postanowili dokonać zemsty za śmierć ojca, mimo iż matka próbowała ich od tego odwieść. Rita nie chciała, aby jej synowie zostali mordercami. Ci jednak nie chcieli jej słuchać. Rita modliła się, aby Bóg ich powstrzymał. Ostatecznie do zemsty nie doszło, ale tylko dlatego, że zmarli w czasie epidemii. Na krótko przed śmiercią wybaczyli jednak zabójcy ojca. Umarli w odstępie kilku dni.

Wówczas, jako trzydziestokilkuletnia wdowa, Rita wstąpiła do zakonu augustianek, które miały swój klasztor w Cascii. Ponieważ była analfaberką, została przyjęta do sióstr „konwerek”, które były przeznaczone do codziennej posługi w klasztorze. Z całą radością, z miłości dla Jezusa-Oblubieńca, spełniała najniższe posługi w klasztorze. Często w ciągu dnia i nocy całowała z miłością obrączkę zakonną, która symbolizowała jej mistyczne zaślubiny z Jezusem.

Miała też szczególne nabożeństwo do męki Jezusa. Widziano ją nieraz, jak leżała krzyżem, zalana łzami. Kiedy pewnego dnia kaznodzieja miał kazanie o męce Pańskiej, prosiła gorąco Jezusa, by dał jej zakosztować męki chociaż jednego ciernia, który ranił Jego Najświętszą Głowę. Została wysłuchana. W czasie modlitwy poczuła nagle w głowie silne ukłucie. Na tym miejscu wytworzyła się bolesna rana, która zadawała jej nieznośne cierpienia przez 15 lat, aż do śmierci. Aby jednak uniknąć sensacji, Rita prosiła Chrystusa, by rana była ukryta, nadal jednak sprawiając cierpienia. Tak się też stało.

Św. Rita z krzyżem, cierniową koroną i cierniem w czole, otoczona różami.
Fragment obrazu, który znajduje się w kościele św. Urbana w Głębinowie.
Fot. Archiwum Sanktuarium św. Rity.

Rita odznaczała się posłuszeństwem, duchem modlitwy i cierpliwości. Będąc prostą i niewykształconą osobą, osiągnęła szczyty kontemplacji. Zmarła w Cascii w dniu 22 maja 1457 roku na gruźlicę. Tam jej nienaruszone ciało spoczywa do dziś.

Sanktuarium Świętej, obejmujące jej rodzinny dom w Rocca Porena oraz klasztor i kościół w Cascii, w którym została pochowana, jest miejscem licznych pielgrzymek. Sława jej świętości zaczęła ściągać do Cascii wielu pielgrzymów. Przy grobie Rity działy się nadzwyczajne rzeczy, które napęłniły sławą tamtejszy klasztor. Kiedy po kilku latach wybuchł w kościele gwałtowny pożar, mimo że spalił się cały kościół, cyprysowa trumna z ciałem Rity pozostała nietknięta.

Zaczęły mnożyć się wizerunki i modlitwy do tej Bożej służebnicy. W 1628 roku papież Urban VIII zatwierdził jej kult. Jednak jej uroczysta kanonizacja odbyła się dopiero 24 maja 1900 roku. Dokonał jej papież Leon XIII, nazywając św. Ritę „drogocenną perłą Umbrii”.

W ikonografii Święta przedstawiana jest w stroju zakonnym: w czarnym habicie i w białym welonie, z cierniem na czole. Jej atrybutami są: dwoje dzieci, krucyfiks, cierń, figa, pszczoły oraz róża. Dlaczego róża? W styczniu 1457 roku, kilka miesięcy przed śmiercią Rita była już zdana tylko na opiekę sióstr. Któregoś dnia poprosiła o różę i figę. Trwała wówczas surowa zima, więc wszyscy sądzili, że chora jedynie majaczy. Kilka dni później, ku zdziwieniu wszystkich, w ogrodzie rozkwitła róża, a na figowcu znaleziono kilka niedawno dojrzałych fig. To był jednoznaczny znak, że dla Boga nie ma rzeczy niemożliwych. Po jej śmierci klasztor wypełnił się zapachem róż.

Materiały opracowano na podstawie:

<http://www.swietaritaglebinow.pl/index.php/parafia>

<http://www.swietaritaglebinow.pl/index.php/kultwglebinowie/relikwie-sw-rity>

<http://www.swietaritaglebinow.pl/index.php/kultwglebinowie/sw-rita>

<https://opowiecie.info/religia-patronka-spraw-beznadziejnych-sw-rita-swoje-sanktuarium-opolszczyźnie/>

<http://swietarita.blogspot.com/2017/12/sw-rita-z-cascia-ofiara-przemocy-domowej.html>

<https://pl.aleteia.org/2021/05/24/mamy-drugie-w-polsce-sanktuarium-sw-rity-bp-czaja-to-swiete-miejsce/>